

Мария Илиева

Випуск 2014

Човечността идва от душата...

Готови сме да помагаме тогава, когато се чувстваме в хармония със себе си

Казвам се Мария Илиева, на 43 години, усмихната, устремена и обичаща... Във всички форми на любовта - към семейството, към четенето, към хората... Обичам да помагам - с каквото мога, когато мога и както мога. Работата за определена кауза в полза на други хора, или само на един човек, е удоволствие за мен. Човек е готов да помага тогава, когато се чувства в хармония със себе си. Защото има усещане за нуждите на другите. Едва ли можеш да допринесеш за щастието на другите, ако самият ти не си щастлив. Нормален човешки стремеж е да искаме да се обградим със себеподобни... Бих определила себе си като посредник на доброто по пътя му от хора, готови да помагат, към други - нуждаещи се от подкрепа.

Различното при мен е, че аз нямам само една кауза. /А може би с повечето хора е така./ Включвам се в каузи, които успяват да ме вдъхновят, да ми покажат, че има смисъл, че има полза, че допринасям за щастието на някого... Или за по-добрия му живот, което също е щастие... Не търся каузите - те сами ме намират... Срещам се с някого, чувам нещо по радиото, прочитам нещо, което ме вдъхновява...

Както често се получава, добрите неща се случват между другото, без много да ги мислим. Преди десетина години срещнах познат, който ми сподели, че подпомага един дом за деца, лишени от родителски грижи, както в личен план, така и служебно. Компанията, в която работеше, финансираше висшето образование в чужбина на едно талантиво дете от дома. А той самият събираше дрехи, обувки, играчки и ги доставяше на дома. Вече имах две деца и идеята за подпомагане на деца без родители веднага ме грабна. От една страна самата аз имах много неща, които можех да предложа за децата. От друга - усетих, че е настъпил моментът, в който е време да започна да се ангажирам с отговорности извън моето семейство и различни от професионалните ми задължения. Започнах със събиране на умалелите дрехи и обувки в къщи, прочетени книги, неизползвани играчки. Осъзнах, че това не е достатъчно и че е добре да намеря съмишленици. Споделих идеята си с няколко колеги и всички веднага откликнаха. Особено ме зарадва това, че тези, които нямаха деца или пък децата им бяха отдавна пораснали, отидоха да купуват книги, учебни помагала, дрехи... Децата в дома бяха от 3 до 18 години, така че дори и нашите дрехи можеше да са полезни.

След първата такава кампания реших да не губим инерцията и започнахме да събираме средства в специално поставени кутии на две места в сградата, в която работех. За около месец събрахме 1000 лв. След консултации с директорката на дома за най-неотложните им нужди, купихме възглавници и спално бельо. Група колеги отидохме да ги занесем на място. Децата ни посрещнаха много радостни и ни показаха с какво се занимават в свободното си време. Оказа се, че част от тях рисуват

прекрасно - не просто върху хартия, а и върху стъкло и керемиди. Тогава ми хрумна идеята, че можем да вземем техни „произведения“ и да организираме благотворителна изложба. А със събраните средства да им купим нови материали за рисуване. Вече не бях единствената ентузиастка и колкото повече хора - толкова идеи. Направихме нещо като шефство с дома и продължихме контактите си с ръководството и децата. Когато наближи Коледа, помолих децата да нарисуват картички на зимна тематика и да ни ги изпратят. Тези, които ни харесаха най-много, дадохме за оформление и отпечатване, като на гърба пишеше името на детето, нарисувало картичката, и банковата сметка на дома. Изпращахме картичките на нашите бизнес партньори, сътрудници и приятели - с традиционните ни празнични поздравления. Впоследствие при бракуване на морално остаряла фирмена техника дарихме компютрите на дома. Купихме им телевизор, занесохме им видеоплеър и касети. Радостта, която доставяхме на децата, ни мотивираше да продължаваме да работим заедно.

Паралелно с това се ангажирах и с други кампании. Вдъхновяваше ме възможността за засаждане на дръвчета на Витоша с доброволци, които обичат планината и искат тя да остане зелена и за техните деца и внуци. Мислех си за народната мъдрост, че всеки човек в живота си трябва да засади дърво и че много от нас не са го правили. Много се запалих, защото покрай зелената идея видях възможност за развиване на екипност, за прекарване на свободно време заедно извън работното място и дори забавление. И се постарях денят наистина да е прекрасен. Нямам предвид климатичните условия, макар че и времето беше с нас. Започнах с набиране на доброволци. Всъщност от 240 души, които запознах с идеята, ентузиастите бяха петдесетина. Не бях възхитена, но реших, че и това е добре. Организирах групово превозване до Витоша с автобус - от една страна, за да не притеснявам тези, които нямат коли, да се чудят как да се придвижат, от друга - защото смятам, че пътуването с общ автобус е добро начало за всеки тим билдинг... Поръчах кафета и сандвичи за всички и разбира се ръкавици. Много исках колегите да имат и спомен от този прекрасен ден и с една колежа решихме да поръчаме за всички тениски с надпис „Да засадиш дръвче“. И тениските, и храната за кафе-паузата пазехме в тайна, за да насочим емоцията на хората към увеличаване на работоспособността им. До обяд бяхме засадили всички подготвени дръвчета, след като бяхме пяли песни, пили кафе и разменяли закачки. Много от колегите се разходиха в планината. А най-голямата ми изненада дойде не от това, че всички бяха изключително доволни да участват в тази инициатива, а че пожелаха да им организирам друга кампания, насочена към почистването на планината!

Участвала съм в кампании за подпомагане на пострадали от различни бедствия, даряване на играчки за деца в детските градини в София, събиране на капачки, закупуване на оборудване за недоносени деца... Опитът ме е научил, че не можем да очакваме подкрепа от всеки и на всяка цена... Но това не бива да ни разочарова. Всеки човек върви по пътя си така, както го разбира... Важното е да вярваме, че и малкото, което даваме, може да е безценно за някого... Защото помощта е двойна, когато е навременна!

Каузите, които ме вдъхновяват, не са свързани с длъжността, която заемам, нито с политическа партия. Дори не са свързани със семейството.

Макар че се почувствах горда, когато наскоро 16-годишният ми син ми каза, че иска да подстриже дългата си къдрава коса (типична за рок музикант) и да я дари.... По стечение на обстоятелствата бях изчала почти всичко за терапията на жени, болни от рак, за последствията от лечението и влиянието му върху организма. Веднага проверих къде се предлага услуга за безплатна направа на перуки за жени, болни от рак, и се разбрахме за условията. В края на тази учебна година, т.е. в началото на лятото, ще изпълним това намерение... И надявам се ще върнем усмивката на лицето на някоя жена или поне ще подпомогнем желанието ѝ за борба!

За филантропията се говори много.... Но по-важно е какво се върши от хората. Работата за другите отнема част от енергията ти и от свободното ти време. Но пък емоцията, която ти дава, е незаменима! С течение на времето съм се убедила, че има достатъчно хора, готови да помогнат, да подадат ръка на някого или просто да му дадат шанс... Което ме кара да продължавам да търся още възможности, каузи и съмишленици...